

O Šípkové Růžence

Jednomu králi s královnou se kdysi narodila dceruška. Byla hezká jako růžička, a tak ji pojmenovali Růženka.

Na počest malé princezny se konaly slavné křtiny, na které přišly i sudičky. Král jich ale pozval jenom šest, na sedmou zapomněl. Ta se náhle objevila na hostině, stanula nad kolébkou a zlověstně pravila: „Až dovršíš sedmnáctý rok, píchneš se do prstu o trn růže a zemřeš!“

Poslední ze sudiček, která dosud nepromluvila, už mohla kletbu jenom zmírnit: „Nezemřeš, jenom usneš a s tebou usne i celé království.“

Král s královnou se vyděsili a ihned rozkázali, že všechny růže i růžové keře musí pryč. A tak ze záhonů a zahrad, z parků i mezi zmizely všechny ty krásné růžové květy, které je předtím zdobily a zářily všemi barvami. Růženka rostla do krásy a dělala rodičům samou radost, i když se oba strachovali o její osud. Čas letěl a nastal den, kdy princezna slavila sedmnácté narozeniny. Ráno před oslavou si vyšla do parku natrhat květiny a dostala se až ke staré věži, kde ještě nikdy dříve nebyla. Zkusila vzít za kliku, a když se před ní dvířka otevřela, zvědavá dívka dychtivě vešla dovnitř. Vyšplhala se po točitém schodišti až nahoru a tam našla v komůrce usměvavou stařenku, která rovnala do vázy nádherné květiny.

„Dobrý den, babičko,“ pozdravila zvědavě Růženka a rozhlížela se kolem. „Můžu se zeptat, co to tady tak krásně voní, až se mi z toho hlava točí?“

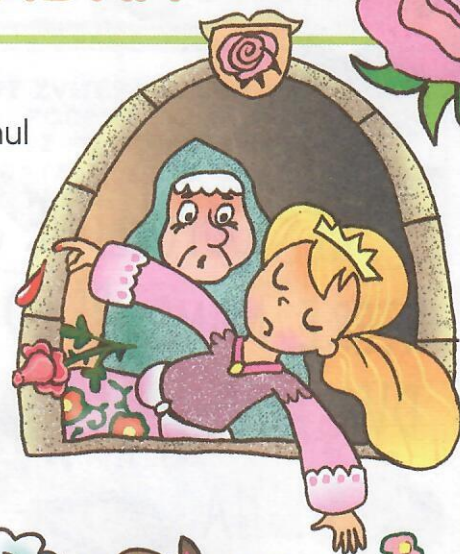
„Inu, růže, děvenko,“ odpověděla stařenka a podala princezně jednu květinu. „Jen si sama přivoň...“

Princezna poslechla, ale sotva sevřela stonek v prstech, píchla se o trn

POHÁDKA

a skácela se k zemi. Tak se vyplnila strašná kletba: Růženka usnula a s ní i celý hrad. Usnul král na trůně i královna před zrcadlem, usnuly dvorní dámy v komnatách i kuchtíci nad hrnci, i všichni rádci, lokajové, sloužící. A také koně, psi a všichni živí tvorové, co jich v celém hradě bylo. Nedobytné hradby i ostražitě věže královského sídla začaly obrůstat trnité růžové keře a pyšný hrad brzy úplně zmizel v jejich zajetí. Tak letěl čas, až uplynulo sto let a do zdejších

končin zabloudil odvážný princ z dalekých krajin. Když uslyšel vyprávění o zakleté princezně, zželelo se mu ubohé dívky a rozhodl se, že ji vysvobodí. Dlouho bloudil lesy, až narazil na trnité houští, které ho nechtělo pustit dál. Princ vytáhl meč a začal se odvážně prosekávat křovím. Růže však jako by ovládalo jakési zlověstné kouzlo: přeseknuté šlahouny znovu srůstaly, trny se princi bolestivě zabodávaly do kůže, utrhané lístky kroužily v povětří a lepily se mu na oči. Princ se ale nevzdával a neohroženě si razil cestu do hradu. Konečně se prosekal až ke staré věži, vešel dovnitř a nahoře v komůrce našel dívku tak spanilou, až mu srdce usedalo. Sklonil se k ní a políbil ji na ústa. V tu chvíli trní kolem zmizelo, koně zahrabali kopyty, psi se rozštěkali a odevšad se ozývaly radostné výkřiky. Hrad po sto letech spánku znovu ožil. Když jeho zachránce předstoupil s Růženkou před krále s královnou a požádal je o princeznu ruku, dojatí rodiče rádi souhlasili. A tak se na nádvoří, které se předtím ztrácelo v růžovém houští, začala chystat slavná svatba.

